

Vänsterpress om Venezuela – slutet av februari 2019

USA fortsätter oförtruttet att försöka bli av med Maduro-regimen för att i dess ställe installera en imperialistvänlig regim under ledning av Juan Guaidó, som den högerdominerade nationalförsamlingen utsett till president (i strid mot konstitutionen enligt vilken en president endast kan väljas genom folkomröstning).

Högeroppositionen i Venezuela har uppbackning inte bara av Trumps USA, utan även flera reaktionära latinamerikanska regimer (bland dem Brasiliens Bolsonaro), liksom EU (inklusive Sverige). Trycket är hårt, men fortfarande står Maduro & Co emot. En av de senaste åtgärderna från Washington är att skärpa den ekonomiska blockaden mot Venezuela genom att frysa det statliga oljebolagets tillgångar i USA.

Se även

[Vänsterpress om Venezuela – februari 2019](#)

Martin Fahlgren 22/2 2019

Innehåll

Clarté	1
<i>Om Venezuela</i>	1
eFOLKET	1
<i>Medansvarig till massmord i Centralamerika – nu Trumps sändebud till Venezuela</i>	1
Flamman	3
<i>Bistånd i PR-kampanj mot Venezuela</i>	3
<i>USA kan inte lösa Venezuelas problem</i>	4
Internationalen	5
<i>Venezuela avgör regionens framtid</i>	5
Offensiv	10
<i>Kuppförsök för olja & kapitalism</i>	10
<i>”Bra för USA att ta över Venezuelas olja”</i>	11
<i>Insänt: Öppet brev till Margot Wallström</i>	13
Proletären	14
<i>Då var han USA:s bödel i Centralamerika – nu vittrar Abrams blod i Venezuela</i>	14
<i>Här ställer hon Trumps Venezuelabödel mot vägen</i>	15
Revolution	16
<i>Ingen kupp! Inget krig! Hands off Venezuela!</i>	16

Clarté

Om Venezuela

Daniel Cederqvist

Clarté blogg 6/2 2019

Margot Wallströms uttalande om att man nu erkänner den självutnämnde presidenten Juan Guaido som Venezuelas ledare är en politisk skandal som återigen visar att Sveriges självständighet i utrikespolitiken är ett minne blott. Venezuela är ett land satt under stor press från USA-imperialismen och för antiimperialister bör det nu vara högsta prioritet att försvara detta lands självständighet. Juan Guaido representerar en reaktionär och revanschistisk höger som nu vädrar morgonluft i Latinamerika efter ett decennium av folkliga framgångar. Den svenska regeringens uttalande stärker de reaktionära krafterna och ökar risken för en våldsam utveckling. Venezuela är ett land som har haft stora problem på senare år, det skall inte förnekas, men de problemen löses inte av imperialistisk aggression. Utrikesministerns ställningstagande är tyvärr ytterligare en påminnelse om att Sverige alltmör lyder Washingtons diktat.

eFOLKET

Medansvarig till massmord i Centralamerika – nu Trumps sändebud till Venezuela

Thomas Widén

eFOLKET 17/2 2019

Offer för den USA-stödda terrorn i El Salvador. Den 11 december 1981 förintades byn El Mozote. USA:s politik i Centralamerika har skördat hundratusentals offer. Men någon underlig form av straffrihet tycks tillämpas när det handlar om USA:s härskande elit. Toleransen har också varit påfallande inom medierna i Väst.

I kölvattnet på Donalds Trumps beslut att utse Elliott Abrams till USA:s sändebud i Venezuela har en diskussion uppstått om hur medier och politiker i USA och på många håll i

världen alltid visat en benägenhet att överse med – och glömma – handlingar begångna av USA:s regering som varit av sådant slag att de med vanligt språk brukar benämnas ohyggligheter.

Bara sedan andra världskriget och bara i det geografiskt mycket begränsade Centralamerika kan antalet människor som mördats på med stöd eller på initiativ av USA-regeringar räknas i hundratusentals. Den bakomliggande orsaken har stått att finna i den US-amerikanska ekonomiska elitens intresse av samarbetsvilliga regimer. Trots detta beskrivs ofta i medierna syftet bakom USA:s interventioner som om det skulle handla om försvar av demokrati och frihet. Det vill säga: medierna återger naivt och kritiklöst USA-regeringarnas uppenbart förskönande påståenden om sina egna syften.

Vad gäller Elliott Abrams har nu – inte minst genom ledamoten Ilhan Omars kritiska förhör med Abrams i USA:s kongress – hans fall bidragit till att ställa frågan om mediernas och omvärldens glömska i fokus. Abrams blev allmänt känd under 80-talet då han som biträdande utrikesminister inom Ronald Reagans administration blev djupt involverad i uppbackande av brutala extrema högerregimer och stöd till diktaturer. Med tanke på att hans ansvarsområde som biträdande utrikesminister var mänskliga rättigheter kom hans praktik att kännetecknats av vad vissa kallat flexibilitet och andra känslökall cynism.

I Guatemala förespråkade Eliot Abrams stöd till diktatorn Efraim Rios Montts regim. Montt har av en domstol befunnits skyldig till massmord och tortyr. Antal dödsoffer för den USA- och Israel-stödda regimens brutala framfart beräknas till över 200 000. Men USA:s och Israels insatser i förtrycket av landets ursprungsfolk och blodig undertryckande av Guatemalas politiska vänster har inte blivit domstolssak, vare sig i Guatemala, USA eller Israel.

I El Salvador gjorde sig Abrams känd för att mörklägga blodiga massakrer och samtidigt påstå att regimen gjort fantastiska framsteg på människorättsområdet. De människorättsorganisationer som verkade i El Salvador och som inte delade hans uppskattning attackerades och beskrevs av honom som kommunistympatisörer. Att den USA-stödda regimen i byn El Mozote i december 1981 systematiskt mördade i det närmaste samtliga invånare – barn, kvinnor och män – fastslogs av El Salvadors Sanningskommission 1993. Antalet dödade uppgavs av kommissionen till över 500. Andra källor har uppgivit antalet till möjligen 1 800. Och El Mozote var mycket långt ifrån det enda exempel på urskiljningslös förintelse riktad mot byar och flyktingar.

I Nicaragua verkade Abrams för att kringgå USA-kongressens förbud mot stöd till den högerinriktade terroristorganisationen Contras. Bland annat tog han i hemlighet kontakt med regimen i Brunei för ett bidrag i tio-miljoner-dollar-klassen till kontrarevolutionen.

1986 uppdagades det olagliga, och massiva, stödet till Contras, då Nicaragua lyckades skjuta ner ett transportplan och tillfångata piloten. Medgivanden från denne, USA-medborgaren Eugene Hasenfus, blev upprinnelsen till den så kallade Iran-Contras-skandalen. Genom mörkade uppgörelser leveranser av olja, vapen och dollar skulle Contras krig finansieras. Inblandade stater, förutom USA:s Reagan-administration, var Iran, Israel och Sydafrika.

Inom ramen för Iran-Contras-utredningen förhöordes även Abrams. Under dessa förhör ljög han. I samband med en förnyad undersökning 1991 riktades en serie anklagelser mot Abrams. Som då valde att samarbeta, och erkände att han under kongressförhöret 1986 ljugit.

Abrams kom billigt undan. Han dömdes till övervakning i två år, samhällstjänst i 100 timmar och 50 dollar i böter. Till råga på det blev han 1992 benådad av president Bush d.ä.

Det är möjligt att Abrams vid en tillämpning av de lagar som användes i Nürnberg mot nazistledarna skulle ha klarat sig undan galgen. Henry Kissinger och Ronald Reagan skulle definitivt inte gjort det. Hur som helst hade en tillämpning av Nürnberglagarna för Abrams lett till en betydligt mer kännbar påföljd än 100 dagars samhällstjänst.

Ilhan Omar ställde frågan om varför vi skulle ha anledning att idag tro på ett enda ord från Elliott Abrams. Allt fler ställer nu också frågan om varför medierna i västvärlden kryper för USA-regeringarnas missdåd. Och vad innebär det när Trump nu utser en massaker-förnekare till i praktiken politisk general i Venezuela?

Flamman

Bistånd i PR-kampanj mot Venezuela

Jonas Elvander

Flamman 14/2 2019

Efter att USA:s regering skickat bistånd till Venezuela har västerländsk mainstream-media okritiskt kablat ut Vita Husets bild. Samtidigt blir tecknen på en förestående militär intervention allt fler.

Förra veckan fortsatte uppbyggnaden inför ett regimskifte i Venezuela. I vad som framstår som ännu en noga koordinerad mediekupp av den venezuelanska oppositionen och Vita Huset meddelade USA:s regering förra onsdagen att man har skickat en last med bistånd till Venezuela. Det tog inte lång tid innan samtliga större västerländska nyhetskanaler kablade ut bilden på en motorvägsbro som blockerats av tankbilar och budskapet att Venezuelas president Nicolás Maduro vägrar ta emot "hjälpen". Man fick som så ofta söka sig till alternativa mediekkanaler för att få en mer nyanserad bild av läget.

Bistånd som spelbricka

I en artikel på portalen FAIR som ägnar sig åt att avslöja partiskhet och ensidig rapportering i nyhetsmedia beskriver Adam Johnson hur vissa essentiella fakta utelämnades i rapporteringen om Maduros påstådda blockad. För det första undvek i princip hela västvärldens samlade presskår att påpeka att både FN och Röda Korset hade avrått Donald Trumps regering från att skicka nödhjälp till Venezuela. Bilden av Maduro som en galen diktator som vägrar låta sitt folk få tillgång till förnödenheter är givetvis bekväm för USA och Venezuelas opposition, men den motsägs av det faktum att ledaren för världssamfundet och världens största biståndsorganisation håller med honom om att biståndet var en dålig idé. FN:s generalsekreterare Antonio Guterres sade att "humanitärt bistånd bör aldrig användas som en spelbricka".

För det andra är fotona på den motorvägsbro som Maduros regering uppges ha stängt en irrelevant fotoploj som Trumps administration låtit sprida. Det stämmer att Venezuelas regering har låtit placera ut en oljetanker och containrar på Tienditas-bron som förbinder den colombianska staden Cúcuta med venezuelanska Uruna. Men det gjordes redan 2016. Bron som byggdes 2015 har i själva verket aldrig använts. Ordföranden för Venezuelas konstituerande församling Diosdado Cabello förklarade i förra veckan att det bolivarianska gardet patrullerar bron som har varit stängd sedan 2016. Samtidigt är andra gränsövergångar som Simon Bolívar och Francisco de Paula Santander öppna som vanligt.

"Trojansk häst"

Den allra viktigaste detaljen i hela historien är dock det faktum att det inte är första gången som USA använder sig av bistånd med dunkelt uppsåt. Den person som Donald Trump nyligen tillsatte som särskilt ansvarig för Venezuela, Elliott Abrams, var den som låg bakom den så kallade "Iran-Contras-skandalen" på 1980-talet. Han erkände senare i ett kongressförhör att han hade godkänt flygförsändelser med bistånd till Nicaragua som även innehöll vapen åt de så kallade contras-grupperna som då bekämpade Sandinistgerillan. Abrams var även pådrivande i invasionen av Irak 2003. Det faktum att samma person nu organiserar USA:s biståndssändningar till Venezuela borde egentligen väcka större uppmärksamhet än det har gjort.

I Venezuela har det dock inte passerat obemärkt förbi. Enligt regeringens talesperson Freddy Bernal är den biståndslast som skickats för att hjälpa 20 000 venezuelaner inget annat än en

trojansk häst. ”För oss är humanitärt bistånd en trojansk häst. Det är en trojansk häst som i tysthet försöker invadera Venezuela”, sade han.

Han har fog för den bilden. Enligt den amerikanska nyhetsbyrån McClatchy hittade venezuelanska myndigheter i förra veckan 19 automatvapen, 118 ammunitionsmagasin och 90 militära radioantennor ombord på ett beslagttaget flygplan i staden Valencia. Planet hade flugit 11 gånger fram och tillbaka mellan Valencia och Miami sedan den 11 januari.

”Brott mot mänskligheten”

Samtidigt som det mesta tyder på att uppbyggnaden inför en militär intervention nu är i full gång tycks det venezuelanska folket, oavsett politisk åsikt, vara överens om att de inte vill gå Iraks öde till mötes. Enligt en opinionsundersökning från förra månaden av institutet Hinterlaces är 86 procent av befolkningen mot en militär intervention. 81 procent är dessutom mot USA:s sanktioner.

De amerikanska sanktionerna mot den livsviktiga oljeindustrin har länge uppmuntrats av den venezuelanska oppositionen. Detta trots att USA utgör den klart största exportmarknaden för landets olja. Dessa sanktioner har visserligen inte orsakat valutakrisen med en inflation som närmar sig 400 000 procent, men de bidrar till att kraftigt förvärra en redan katastrofal ekonomisk situation. FN:s förre rapportör för Venezuela, Alfred de Zayas, beskrev dem nyligen som ”ekonomisk krigföring” som kan klassas som ”brott mot mänskligheten”.

Trots det är det lite som tyder på att de kommer att upphöra eller att den USA-stödda oppositionen kommer att försöka söka dialog med regeringen. Den självutropade presidenten Juan Guaidó sade sig nyligen vara öppen för en dialog som skulle medlas av påven, men han tillade att förutsättningen är att Maduro först lämnar ifrån sig makten. I stället har Guaidó fortsatt att försöka locka över högt uppsatta militärer med löften om amnesti om Maduro faller.

Oåterkallelig utveckling

Medan våldet ökar igen – hittills har minst 43 personer dödats i samband med den senaste månadens protester – ser samtliga försök till dialog i och kring Venezuela ut vara dödfödda. Den internationella kontaktgruppen om Venezuela höll ett möte i Uruguay förra torsdagen, dock utan att kunna enas om något gemensamt uttalande. Bolivia, Mexiko och en grupp karibiska länder vägrade bland annat att gå med på kravet på att nya val måste hållas. Samma dag greps ännu en tidigare militärofficer, misstänkt för att ha planlagt ett kuppförsök tillsammans med CIA-agenter i Colombia och den venezuelanska oppositionen. Samtidigt sade Donald Trumps rådgivare om den västra hemisfären, Mauricio Claver-Carone, att det inte finns ”ett enda scenario” i vilket Nicolás Maduro och hans ”lakejer” kommer att kunna behålla makten i Venezuela.

– Den riktning vi går i är oåterkallelig... Frågan är inte längre om Maduro accepterar detta eller inte, det handlar om hur lång tid det kommer att ta för honom att acceptera det.

USA kan inte lösa Venezuelas problem

Kalle Holmqvist

Flamman 14/2 2019

Det är inte för att värna mänskliga rättigheter som USA skramlar med vapen mot Venezuela. I så fall hade de invaderat Colombia och Honduras – där oppositionella förföljs och mördas – för länge sen.

Under Hugo Chávez tid som president (1999–2013) – perioden som kallades den bolivarianska revolutionen efter 1800-talets befrielseledare Simón Bolívar – skyddades Venezuelas självständighet av ett starkt folkligt stöd för regeringen. I dag räknar USA med att

det vore lättare att marschera in. Det är en av många sorgliga saker med Venezuelas utveckling de senaste åren.

Men de liberaler som plockat fram champagnen borde tänka på att USA:s alternativ för Venezuela kanske inte bara är nyliberal Pinochetdiktatur, utan snarare att Venezuela slås sönder som Libyen.

Allt i Venezuela är inte regeringens fel. Det politiska våldet drabbar i stor utsträckning vänstern. Och att Venezuela varken skulle ha oppositionspress (källa: oppositionspressen) eller val (källa: oppositionsmajoriteten i parlamentet) har högern sagt i 20 år.

Delar av oppositionen är antidemokratisk (och uppenbarligen beredd att ta hjälp av främmande makt). Hela tanken på att USA och EU (annars mest känt för att vara allierat med Saudiarabien och Turkiet) ska ha rätt att välja nya presidenter i länder de inte gillar är absurd. Det är ungefär som om Kuba skulle utse Noam Chomsky till ny president i USA.

Men bara för det behöver man inte älska den nuvarande regeringen i Venezuela. Den bolivarianska revolutionens vapen var gräsrotsorganisering och täta val – inte trixande med lagar för att behålla makten. Ibland kan det vara lika bra att kliva ner från sin post, för att kunna behålla sina ideal. Det gäller regeringschefer i både Sverige och Venezuela.

Ekonomiskt kaos drabbar främst de fattiga – de rika brukar klara sig rätt bra ändå. Det hjälper inte att hänvisa till att det är borgerlighetens eller USA:s fel. Människor gör inte revolution för att få det ekonomiskt sämre.

När den bolivarianska revolutionen var som mest framgångsrik fanns svenskar som lyfte fram Venezuela som ett positivt exempel. Jag var en av dem, vilket Twitter är argt för med jämna mellanrum.

Men jag ångrar inte en rad jag har skrivit om Venezuela. Under några år i början av 2000-talet visade Venezuela att en annan väg är möjlig. Samhället gick att förändra med rösträtten. Stormakten i norr tvingades på knä med fredliga medel. Folket, inte några ledare, stod i spetsen. Det fanns goda anledningar att intressera sig för detta.

Revolutionen sitter knappast i presidentpalatset i dag. Det betyder inte att den var meningslös, eller ens tagit slut. Engelbrektsupproret försvann inte när Engelbrekt Engelbrektsson dog 1436 – det lade grunden till svensk bondefrihet under hundratals år.

I dag är det inte så många vänstermänniskor som pratar om Venezuela och det är kanske rimligt.

Med risk för att låta cynisk – man måste faktiskt inte tycka någonting om allting. Landets interna problem då? De löser nog venezuelanerna bäst själva. Då som nu gäller orden i Venezuelas nationalsång, med text från 1810, som hyllar landets upproriska tradition och slutar med: ”Om förtrycket höjer rösten – Följ exemplet som Caracas gav”. Venezuelanerna har rätt till fred, oberoende och oinskränkta demokratiska fri- och rättigheter.

Internationalen

Venezuela avgör regionens framtid

Claudio Katz

Internationalen 22/2 2019

Guaidós självutnämning som venezuelansk president är de senaste årens löjligaste och farligaste kuppöversök. Med skamlöst stöd från Washington tänker den venezuelanska högern placera en fullständig främling i ledningen för staten. Det skriver den argentinska vänsterekonomen Claudio Katz.

Claudio Katz är nationalekonom och forskare vid Argentinas nationella råd för vetenskaplig och teknisk forskning (CONICET), lärare vid universitetet i Buenos Aires och medlem av Vänsterekonomerna (EDI).

Guaidós självutnämning som venezuelansk president är de senaste årens löjligaste och farligaste kuppöversök. Med skamlöst stöd från Washington tänker den venezuelanska högern placera en fullständig främling i ledningen för staten.

Den här gången var startsignalen varken ett terroristangrepp eller ett mordförsök på Maduro. Trump har valt en grupp som är experter på konspirationer (Abrams, Pence, Bolton, Rubio) för att fullfölja upptrappningen och har valt att beslagta det venezuelanska oljeföretag som verkar i USA (CITGO). I sin strävan att lägga beslag på världens största ansamling av råoljareserver har han åsidosatt alla principer om juridiska garantier.

Sydamerikas högerregeringar har egna motiv för att stöda kuppen. Colombias Duque vill bli av med den fredsöverenskommelse som skrevs under med gerillan efter avvecklingen av Sydamerikanska nationernas union (UNASUR). En amerikansk marinkårsstyrka som redan finns stationerad i Colombia är redo för alla möjliga sorters provokationer.

Brasiliens Bolsonaro fortsätter att identifiera Venezuela med det ”populistiska” fördärvet. Denna retoriska gest är ämnad att skyla över hans till stor del improviserade debut som president och förekomma hans väljares oundvikliga besvikelse.

Fremst i ledet under korståget mot Venezuela står Macri. Det argentinska statsöverhuvudet är ivrigt att visa att hans regering är mest lämpad att tjäna imperiet, och har så gått så långt som att utse en av sina egna partitjänstemän till Guaidós ambassadör. Mitt under den våg av främlingsfientlighet vars yttersta syfte är att avleda från den galopperande inflationen, arbetslösheten och prisökningarna på samhällsservicen, har presidenten gjort ett speciellt undantag för immigranter från Venezuela. För Macris regering har den venezuelanska krisen den ytterligare fördelen att splittra oppositionen, där federala peronistiska ledare förenar sig med presidenten under förtalet av Venezuela.

Utan stödet från USA är Duque, Bolsonaro och Macri helt maktlösa. Den så kallade ”Lima-gruppen” lyckades inte ens genomföra en bojkott när Maduro svor eden. Det deltog fler utländska delegationer vid denna ceremoni än när den galna brasilianska militärkaptenen kröntes.

Under tiden håller Venezuelas splittrade opposition fast vid en låtsaspresident. Den har aldrig lyckats vinna något presidentval och misslyckades varenda gång de bestred valresultaten. Den har orubbligt accepterat USA:s veto mot förhandlingar med chavismen, och periodvis är den förtjust i att använda brutala våldshandlingar. För tillfället är den bara marionett åt det amerikanska utrikesdepartementet, underkastad dockspelaren Trumps nyckfullhet.

Dubbelmoral

Kuppledarna har blivit medias älsklingar. De utnyttjar journalisternas hjälp och tillskriver Maduro en radda synder som också råkar vara utbredda bland andra regeringar i hela regionen. En hastig överblick över dessa likheter kommer att visa att komplotten är helt oberättigad, eller alternativt tvinga fram ett krav på regimförändringar över hela kontinenten.

Den venezuelanska regeringen betecknas gång på gång som illegitim, som om den är resultatet av valfusk. Men verkligheten är att Maduros regering bekräftades med deltagande från 67% av befolkningen, en nivå som är långt över det valdeltagande som uppmättes i Chile eller Colombia. Ingen journalist tänkte sig att kräva att Chiles Piñera eller Colombias Duque skulle avsättas på grund av ett lågt valdeltagande.

Det är sant att en del av oppositionen uppmanade till att lägga ner rösterna, men en annan del deltog i valen och ifrågasatte inte resultatet. Inte heller fanns några bevis för valfusk i ett

valsystem som lovordades av internationella organ (Carter) och politiska figurer (Zapatero). Precis samma valmekanism gav oppositionen ledningen över Nationalförsamlingen 2015. Utifrån samma valsystem ifrågasätts Maduro medan Guaidó erkänns.

Under den chavistiska regimens senaste två decennier har det hållits 24 val, vart och ett med möjlighet att återkalla sin röst. Rätten till återkallande finns inte i något annat land i regionen. Det är inte obligatoriskt att rösta [som är fallet i många latinamerikanska länder], och ändå är valdeltagandet vid valen i Venezuela regelbundet högre än regionens genomsnitt. Oppositionen erkänner aldrig nederlag och tar alltid till anklagelser om valfusk när resultaten inte går deras väg.

Med sedvanligt hyckleri såg samma media som kritiserar valen i Venezuela inget misstänkt i att valen genomfördes i Brasilien medan Lula satt i fängelse. De ifrågasätter det venezuelanska rättssystemets utslag samtidigt som de lovprisar förtjänsterna hos den domare som fällde Lula (Moro). Inte heller invänder de mot att Bolsonaro utser honom till minister.

Likaså fördömer media interneringen av oppositionsledare (Carmona, Ledesma, López) men underlåter att nämna orsaken till att de fängslades. De sitter inte i fängelse på grund av sina kritiska åsikter. De sitter där på grund av att de har uppmuntrat kupp försök eller för att de har varit inblandade i blodiga gatustrider, *guarimbas*. Chavismen granskas i en omfattning som inte gäller någon annanstans i Latinamerika. När det handlar om Venezuela verkar det som om vi ska vara mer förstående för sådana försök till furstemord.

Inte heller bryr sig media om att nämna de brutala brott mot mänskliga rättigheter som Venezuelas motståndare begår. Sedan fredsavtalet undertecknades har colombianska paramilitärer, som handlat under regeringens vaksamma ögon, mördat hundratals sociala ledare. Antalet politiska fångar i Argentina ökar och de ansvariga för morderna på Santiago Maldonado och Rafael Nahuel (den ena en solidaritetsaktivist med den infödda befolkningens sak, den andra från Argentinas folkgrupp Mapuche) skyddas av straffrihet. I Brasilien har angreppen mot De jordlösa arbetarnas rörelse [MTS] ökat, och rön på senare tid har visat att Bolsonaros söner är inblandade i mordet på PSOL-politikern Marielle Franco.

Chavismen anklagas till och med för att ha – inbillade – band till droghandlare. Men samma grupper som riktar dessa anklagelser har översett med den organiserade brottslighetens mycket verkliga ekonomiska stöd till högern i Colombia. Inget internationellt organ har krävt att detta land ska bestraffas för att det fortsätter att ge skydd åt produktionen av olagliga droger. Det som har ägt rum i Mexiko är ännu allvarligare. Hela Mexikos territorium har slitits sönder av en massaker som har krävt omkring 200.000 liv, utan så mycket som ett förslag om regionalt ingripande från Organisationen av amerikanska stater (OAS).

Som ett resultat av sina ekonomiska svårigheter upplever Venezuela förstas en massiv emigrationsvåg. Men jämförbara förflyttningar har observerats under liknande omständigheter i andra länder. Fattigdom får alltid de mest drabbade att söka sin tillflykt till ett grannland.

Om dessa katastrofer utgör en ”humanitär kris” så vore det passande att säga samma sak om motsvarande utvandring på andra ställen. Ingen talar på detta sätt om de centralamerikanska familjernas hemska flykt till Nordamerika. Deras lidande är uppenbarligen inte värt några fromma uppmaningar till hjälp. Istället är de förevändning för att bygga en gränsmur. Inbördeskriget i Colombia upplevde lika stora tvångsförflyttningar utan krav på utländsk intervention.

Mediegrupper uttrycker alltid sin rapportering om Venezuela med anklagelser om brott mot pressfriheten. Men de problem de beskriver är ovidkommande jämte de systematiska morderna på journalister i Mexiko och andra centralamerikanska länder. Producenterna av lögn har en benägenhet att använda en dubbel standard på sin egen praktik.

Motsättningar under ytan

Det räcker att erinra sig vad som hände i Irak och Libyen för att få en aning om vad som står på spel. Imperialismen kan åstadkomma en ofattbar förstörelse. Om det skulle ske en intervention i stor skala kommer Latinamerika att förlora ett av sina viktigaste skydd mot de sorts katastrofer som har hemsökt Afrika och Mellanöstern.

Den venezuelanska högern avfärdar de risker som är inblandade, och förväntar sig en snabb seger med få skador på civila. Den tillkännager redan chavismens nära förestående reträtt, Maduros isolering och att militärens toppskikt kommer att desertera. Den tycker om att peka på enheten i sina led och sitt internationella stöd. Men det är skrönor som faller isär redan vid den mest ytliga analys.

Högkvarteret i Washington komprometteras av ett antal avvikande röster, medan Trump är upptagen av en komplicerad politisk juridisk situation på hemmaplan. Fiaskona i Mellanöstern har dämpat entusiasmen för militära invasioner utomlands. Militären är förvirrad efter att nyligen ha dragit sig tillbaka från Syrien och Afghanistan. Man har förkastat möjligheten att upprepa ockupationer som de av Grenada och Panama, och det typiska ultimatum som läggs fram före en invasion, som de som erbjöds Hussein eller Gaddafi, skjuts upp. Pentagon överväger för närvarande bara begränsade aktioner, som kommer att inledas med det dåliga svepskälet humanitär intervention.

Inte heller är USA:s europeiska kollegor pigga på att delta i äventyret. Deras roll i komplotten mot Venezuela saknar ett trovärdigt hot. Meningsmotsättningar bland ledarna i väst har lett till en återvändsgränd i frågan om en överenskommelse om sanktioner i OAS och FN, medan Vatikanen försöker förhålla sig neutral.

Kuppkonspiratörerna har också noterat Rysslands utvidgade roll att tillhandha materiel till Venezuelas militär. En rysk närvaro skulle kunna komplicera saker och ting för Trumps övertagande av oljan, om det visar sig att Ryssland har andelar i CITGO. Inte heller är det klart exakt vilka som skulle påverkas mest av ett övertagande. Experter tror att USA har lyckats skilja ut sina leveranser av venezuelansk olja. Men dessa köp utgör 13% av importen och om de upphör kan det påverka energipriserna.

Media kämpar för att dölja dessa dilemman. Presstäckningen är triumferande, trots att delar av högern inte har lyckats visa på några framsteg under de senaste två veckorna. Så länge mutor, hot och amerikanska locktoner inte lyckas undergräva de väpnade styrkorna kommer Guaidó att fortsätta att sitta på en icke existerande post.

En kamp på två fronter

Högern har förvisso återfått sin förmåga att mobilisera, men chavismen har svarat på samma sätt med lika massiva demonstrationer. Regeringen har fortfarande en anmärkningsvärd förmåga att samla sina anhängare mitt under krisen. Båda sidor erkänner att upprepade demonstrationer inte kommer att räcka för att tvinga regeringen att ge upp makten. Denna obestämda situation kan i slutändan visa sig vara kostbar för oppositionen.

Deras ledare tvingas välja mellan våld (som ledde till att de isolerades 2017) eller att acceptera status quo (som suger energin ur dem). För tillfället har de avvisat våldsamma *guarimbas* i mer välbeställda kvarter, och föredrar att testa sin styrka med provokationer i folkliga bostadsområden.

Även regeringen har lärt sig av de tidigare konfrontationerna och är försiktig. Den visar överseende med Guaidós uppvisningar och satsar på att han långsamt kommer att demoraliseras. Men det ekonomiska sammanbrottet gör det tveksamt med ett långvarigt folkligt stöd i kampen mot högern. Hela det venezuelanska samhället slits sönder av de kollapsande inkomsterna.

De fem senaste årens minskande produktion har ödelagt 30% av BNP. En sådan nedgång är i nivå med 1930-talets stora depression. Ingen del av det venezuelanska samhället är immunt mot detta sammanbrott.

Utvinnningen av råolja har halverats. Valutafinansieringen av skatteunderskottet har utlöst 2000-talets värsta hyperinflation. Prisindex har ökat från 300% (2016) till 2.000% (2017). Det nuvarande genomsnittliga priset går inte att mäta.

Krisens omfattning slukar lönerna och leder till byteshandel och allvarlig brist på mat och medicin. Befolkningens dagliga lidande är skrämmande och deras överlevnad är ofta beroende av regeringens officiella försörjningsnätverk (CLAPS).

Media framställer sammanbrottet som en ofrånkomlig konsekvens av den ”chavistiska populismen” och bortser från den roll som den ekonomiska krigföringens upphovsmän har spelat. Den utländska blockaden och inhemskt sabotage har lett till att råoljeutvinnningen har fallit samman, reserverna av utländsk valuta har minskat och kostnaderna för import av basvaror har skjutit i höjden. Utländska och lokala kapitalister har provocerat fram detta sammanbrott som ett sätt att underlätta inrättandet av en mer företagsvänlig politisk regim.

Obeskrivliga ekonomiska bakslag har förvärrats av regeringens egna improviseringar, ineffektivitet och direkta delaktighet. Maduro har passivt tolererat att produktionen har ödelagts. Delar av chavismen har utövat påtryckningar för att bestraffa korruperade byråkrater och deras miljonärskollegor, men förgäves.

Detta är initiativ som behövs för att förhindra ett ekonomiskt sammanbrott. Andra föreslagna åtgärder innefattar effektiv kontroll av banksystemet för att hindra kapitalflykten, radikala förändringar av hur fördelningen av reserverna av utländsk valuta ska ske till den privata sektorn, progressiv beskattning av privata förmögenheter, stimulansprogram för att uppmuntra lokal produktion av livsmedel och åtgärder för att upprätta folklig priskontroll.

Detta program kräver också ett nytt sätt att närma sig skulden för att förankra den lokala valutan och tygla hyperinflationen. En ”petro-” eller ”suverän bolivar” [Venezuelas valuta] kommer inte att fungera så länge *boliburguesían* [sammanslagning av bolivarianism och bourgeoisie, det vill säga den nya borgarklass som blomstrade under Chavez’ regering] har officiellt beskydd från regeringen. Detta privilegierade skikt har vuxit och frodats genom att sätta för högt pris på importen, överföra tillgångar utomlands, och inlåta sig på valuta-spekulation. Högern är inte den enda kraft som vill störta chavismen: liknande krafter finns inom regeringen, som inte har lyckats motverka det ekonomiska sammanbrottet.

Engagemang eller neutralitet

När konflikten har förvärrats har många röster krävt att det ska sättas upp en rad villkor under vilka Venezuelas befolkning på ett demokratiskt sätt ska kunna bestämma sin framtid. Det rättmätiga i denna princip är höjd över all diskussion. Frågan är hur den kan tillämpas, ty om kuppen får överhanden så kommer denna strävan att vara så gott som död. Landets fortsatta suveränitet och försvaret av folkets rättigheter kräver framförallt att *esquilados* ska besegras [*esquilado*, ”eländet”, är en vanlig nedsättande term för den chavistfientliga oppositionen].

Den pågående konflikten är inte längre Venezuelas ”inre angelägenhet”. Konfrontationen går längre än sitt territoriella ursprung och omfattar nu hela regionen. De två huvudintressen som eldar på krisen har mycket exakta mål. USA räknar med att återta makten över sin ”bakgård”, medan de latinamerikanska eliterna vill begrava det tidigare decenniets folkliga krav.

Om kuppkonspiratörerna lyckas besegra chavismen kommer de sedan att gå vidare till Bolivia och Kuba, och utvidga den nyliberala maktfullkomligheten till hela kontinenten. Konflikten om Venezuela handlar om att bevara en av de sista vågbrytarna mot den reaktionära tidvatten-vågens fortsatta utbredning.

De partier, organisationer och intellektuella som kategoriskt avvisar kuppen kan inse dilemmats omfattning. De antiimperialistiska demonstrationernas styrka understryker detta. Borta är den tvekan som tittade på från sidan under *guarimbas* 2017. Den uppåtstigande högers planer är alltför lätta att se. Utsikten av en venezuelansk Bolsonaro skulle innebära obotliga skador.

Det nuvarande dilemmat ska på inget sätt hindra kritik av den chavistiska regeringens beslut. Men det är livsviktigt att all kritik placeras inom en gemensam kamp mot kuppmaakarna.

Dessutom kräver den nuvarande kampen mer än den tvetydiga neutralitet som har uttryckts i deklamationer på senare tid. Genom att ta avstånd från konfliktens huvudpersoner, placerar dessa deklamationer båda sidor på samma plan. De ifrågasätter Maduro och Guaidó med samma måttstock och påstår att de är lika illegitima. De kritiserar på samma gång regimens maktfullkomlighet och oppositionens äventyrspolitik. De invänder mot USA:s militära hot och Rysslands geopolitiska närvaro.

Men innebär ett ömsesidigt fördömande av Maduro och Guaidó att ingendera parten erkänns? Uppmaning att inte delta i de demonstrationer som organiserats av regeringen och oppositionen? Innebär det att kritisera marinkåren och den bolivarianska armén helt utan åtskillnad?

Neutralitetsförespråkarna lovordar de mexikanska och uruguayanska regeringarnas inställning, som rekommenderar att förhandlingarna mellan de två parterna omedelbart ska återupptas. Detta initiativ har öppnat kanaler för dialog som Maduro redan har accepterat men Guaidó avvisar.

Det är uppenbart att förhandlingarnas konkreta detaljer kommer att avgöras av kampens utgång. Högern kommer inte att acceptera någon dialog så länge de upplever att de kan gripa makten. Därför är ett grundläggande villkor för ett återupptagande av förhandlingarna att högern besegras. Resultaten av förhandlingarna kommer att återspegla styrkeförhållandena. För närvarande är det en absolut prioritet att besegra högern. Latinamerikas framtid avgörs av denna strid.

Ur [Links International Journal of Socialist Renewal](#), 10 februari 2019.

Översättning: Göran Källqvist

Offensiv

Kuppförsök för olja & kapitalism

Redaktionen

Offensiv 7/2 2019

Den svenska regeringen deltar i det USA-ledda kriminella kuppförsöket för att störta den venezuelanska regeringen.

Liksom USA, Latinamerikas högerregeringar, Kanada och nu även ett tiotal EU-regeringar har Margot Wallström förklarat att även den svenska regeringen erkänner USAs och den venezuelanska högers hittills okända, självutnämnda och aldrig valda interimspresident Juan Guaidó som landets enda legitima ledare. Sverige ska även ingå i den ”kontaktgrupp” som med massiva sanktioner och andra metoder ska försöka framtvinga Maduro-regeringens avgång, något som mycket väl kan leda till ett fruktansvärt inbördeskrig i Venezuela.

Detta är ett nytt bottenmärke i Sveriges förvandling till en utrikes- och säkerhetspolitisk lydstat till USA-imperialismen. Utan ett pip av protester från dominerande medier, etablerade politiker och debattörer är detta också ett spektakulärt brott mot alla de grundläggande regler för umgänget mellan stater, som Margot Wallström fram till årsskiftet var satt att försvara som ordförande i FN:s säkerhetsråd Så löst den borgerliga demokratins spelregler sitter!

Hur ska ”fria och rättvisa var kunna ske i ett låge där Trump-administrationen redan har satt pistolen mot Venezuelas tinning och beslutat att beslagta alla tillgångar USA som tillhör Venezuelas statliga oljebolag PDVSA, inklusive dess dotterbolag CITGO, och olagligförklarat alla affärer med PDVSA?

Därmed inleds i praktiken en extrem hungerblockad mot ett redan svältande Venezuela, som för all import är helt beroende av dollarinkomsterna från de 500 000 fat olja per dag som exporteras till USA, vilket är hälften av Venezuelas totala produktion på 1,1 miljoner fat. Beroendet är ännu större då exporten till USA har svarat för 80-90 procent av alla kontanta inkomster och Venezuelas övriga oljeexport till Kina och Ryssland avräknas mot tidigare lån från dessa.

Utöver detta väntar nya sanktioner från EU, samtidigt som Bank of England på begäran av USA redan har fryst Venezuelas deposition i banken av guld för 1,2 miljarder dollar (11 miljarder kronor).

För den som tvivlar på vad det ny koloniala kuppöversöket syftar till räcker det med att lyssna till USA:s nationella säkerhetsrådgivare John Boltons tal på Fox Business om hur bra det vore att låta USAs oljebolag överta utvinningen av Venezuelas olja.

Den nådstöt som Guaidó och hans utländska uppdragsgivare nu talar om går ut på att kombinera hungerblockaden med nödhjälp in i Venezuela från tre baser i Colombia. Brasilien och en onämnd karibisk ö. som också blir givna kanaler för CIA:s och USAs militära inblandning.

Inte ett knyst av protester hörs heller mot att John Bolton viftat med ett anteckningsblock med orden ”5 000 militärer till Colombia”. Inte heller mot att Eliot Abrams, som tidigare dömts för inblandning i det smutsiga Contras-kriget mot Nicaragua. har utnämnts till särskilt sändebud för Venezuela och att Tramp själv bekräftar att ”alla alternativ är på bordet” på frågan om USA förbereder en militär Intervention.

Offensiv, Rättvisepartiet Socialisterna och CWI har under många år kritiserat Maduros alltmer pro-kapitalistiska och korrupta pampvälde som så illa har förvalt de förväntningar som väcktes av Chavez halva revolution, men deltar självklart i motståndet mot detta ogenerade kuppöversök

Det har varit smärtsamt att se hur chavisterna försuttit de chanser som var allra bäst strax efter högerens två besegrade kuppöversök 2002 till att säkra de sociala framstegen och sätta ett exempel för hela kontinenten genom en fullbordad socialisering och demokratisk planering av banker och stora företag. Sedan pendeln idag har slagit långt tillbaka har för första gången tidigare chavister från fattiga områden deltagit på samma sida som högerens massprotester. Men att Maduro in i det sista har kunnat mobilisera nästan lika många och att även militären ännu betygar sitt stöd visar att utgången ändå inte är helt given.

Socialister kan varken lita på Maduro eller dennes generaler. Det är Venezuelas arbetare och fattiga som själva måste resa sig för de förändringar som krävs. Liksom för CWI i Venezuela är det en plikt för alla socialister världen runt att stå upp mot kuppöversöket och samtidigt bidra till en front av alla socialister, chavistiska vänsterkritiker och arbetare som måste fortsätta kampen för ett verkligt socialistiskt alternativ baserat på genuin arbetardemokrati.

”Bra för USA att ta över Venezuelas olja”

Arne Johansson

Offensiv 14/2 2019

Medan svenska media liksom USA:s ger stor uppmärksamhet åt de så kallade hjälpsändningar från Colombia in till Venezuela som blockeras vid gränsen av den Maduro-

lojala armén, talas väldigt litet om USA:s samtida 160 miljarder-kronorsrån på Venezuelas olja i avsikt att svälta ut landet.

Ännu mer kompakt är tystnaden om de anmärkningsvärda uttalanden som har gjorts av Donald Trumps nationella säkerhetsrådgivare John Bolton i Fox Business den 28 januari om USA:s vilja att ta över utvinningen av Venezuelas olja.

Uttalandet kom samma vecka som USA aviserade de extrema sanktioner som fryser alla tillgångar för Venezuelas statliga oljebolag

PDVSA och dess dotterbolag Citgo i USA till ett värde av drygt 60 miljarder svenska kronor, liksom det kommande årets exportintäkter till ett värde av 100 miljarder svenska kronor - 90 procent av det oljeberoende Venezuelas kontanta exportintäkter.

– Därmed säkerställer vi att Maduro-maffian inte längre kan plundra det venezuelanska folkets tillgångar, förklarade John Bolton motivet till USA:s eget spektakulära rån av Venezuelas tillgångar.

Strax innan USA gav publicitet åt sina sanktioner utsåg den USA-stödde kuppresidenten Juan Guaidó i Venezuela nya styrelser för PDVSA och andra statliga bolag, innan han själv ens hade hunnit utnämna en skuggregering.

I samband med detta förklarade även Carlos Vecchio, en utrikespolitisk representant för Juan Guaidó, att dennes kommande skuggregering vill ge utländska privata oljebolag en större andel av joint ventures med det statliga oljebolaget PDVSA.

– Majoriteten av den oljeproduktion vi vill öka ska vara i den privata sektorn, slog Vecchio fast.

Detta passade John Boltons planer, som ger strålkastarljus åt USA:s egna förväntningar om hur en USA-ledd kupp i Venezuela också ska betala sig till sista dollarn.

Så här uttryckte sig Bolton ordagrant i Fox Business de 28 januari:

– Vi har samtal med stora amerikanska företag nu som antingen är verksamma i Venezuela eller, när det gäller Citgo, här i USA. Jag tror att vi försöker nå samma resultat här. Du vet, Venezuela är ett av de tre länder som jag kallar tyranniets trojka. Det kommer att göra en stor skillnad för Förenta staterna ekonomiskt om vi skulle kunna få amerikanska oljebolag att verkligen investera i och producera oljevärdena i Venezuela. Det skulle vara bra för folket i Venezuela. Det skulle vara bra för folket i USA.

Inne i Venezuela har det under de senaste dagarna rått ett kanske bedrägligt lugn, utan de våldsamma gatuprotester som präglade bilderna från landet 2014 och 2017. Samtidigt innebär de internationella sanktionerna att en ekonomi som redan stått på sammanbrottets rand sakta närmar sig en härdsmläta.

Sverige och EU har gett hyckleriet nya ansikten genom att å ena sidan erkänna kuppresidenten Guaidó som Venezuelas ende legitime ledare och kräva ett nytt presidentval och å den andra ansluta sig till en så kallad Internationell kontaktgrupp, som säger sig vilja se en ”fredlig, demokratisk” utväg ur den politiska krisen ”utan att använda våld”.

Detta görs utan att ta avstånd från vare sig USA:s svältblockad av Venezuela, Boltons berömda noteringsblock med orden ”5 000 militärer till Colombia” och Trumps Guaidó-stödda uttalande om att ”alla alternativ (inklusive militära) ligger på bordet”.

För demokratiska socialister inom och utanför Venezuela återstår att ta avstånd från alla dessa utländska kupplaner, stå upp mot Venezuelas höger-revanschism och samtidigt bygga upp en socialistisk vänsteropposition mot Maduros vanstyre, eftersom det idag hotar även de allra sista av chavisternas tidigare sociala landvinningar.

Insänt: Öppet brev till Margot Wallström

Offensiv 14/2 2019

Med syfte att bidra till en fredlig och demokratisk lösning på konflikten i Venezuela vill vi härmed till den svenska regeringen och utrikesminister Margot Wallström framföra våra synpunkter på hur Sverige bör handla för att bidra till en fredlig utveckling i Venezuela.

Vi beklagar djupt att vår utrikesminister medverkar till att dra in Sverige och EU i USA:s planer på militär intervention i Venezuela. Sverige måste istället arbeta för en fredlig lösning på konflikten i Venezuela och stödja de initiativ som syftar till att upprätta en dialog mellan regeringen och oppositionen.

Både Mexiko och Uruguay samt Vatikanen har tagit hoppningivande initiativ till fredssamtal som Venezuelas legitime president välkomnar. Det är också uppenbart att USA inte har stöd i Latinamerika, där flertalet, det vill säga 19 av 35 länder i OAS (Organization of American States), har tagit avstånd från den självutnämnde Guaidó och håller fast vid sitt samarbete med president Maduro. Och Margot Wallström har bara med sig 11 av EU:s medlemsländer.

Sverige har tidigare bidragit till fredssamtal i El Salvador, Guatemala och Colombia och vi uppmanar Sveriges regering att fortsätta på den fredliga vägen. Sverige måste arbeta för att EU ska upphöra med nuvarande sanktioner och ensidiga tvångsåtgärder som drabbar Venezuelas folk.

Vi vill också uppmana Sveriges regering att inte bidra till den så kallade humanitära hjälp som USA förbereder som täckmantel för en militär intervention. Att häva sanktionerna är bästa sättet att förbättra Venezuelas ekonomi.

Sverige måste värna om internationell rätt, respekt för Venezuelas självbestämmande och principen om icke-inblandning i länders inre angelägenheter. Det är venezuelanerna själva, i samråd med det internationella samfundet, som bör komma fram till lösningar inom ramen för grundlagen och med respekt för folkets självbestämmande. Det är inte USA:s och EU:s sak att välja president i Venezuela eller något annat land.

FN:s generalsekreterare har starkt understrukit att det varken är USA:s eller något annat lands sak att erkänna andra medlemsstaters statsledningar, det ankommer bara på generalförsamlingen, som också fortsättningsvis erkänner Venezuelas statsledning.

Sverige måste följa FN och respektera det venezuelanska folkets vilja, uttryckt i val som har rättsligt stöd i Venezuelas grundlag. Sverige måste värna om de mänskliga rättigheterna och demokratin och avvisa alla aktioner som kan förvärpa läget i landet och riskerar att driva fram ett inbördeskrig och även krig i hela Latinamerika och Karibien.

Låt oss inte bidra till att återskapa det oerhörda mänskliga lidande, som med USA:s stöd plågade folken i Brasilien, Chile, Argentina, Bolivia, Uruguay med flera länder på 1970-talet, något som många idag i Sverige bosatta flyktingar och ättlingar till dem kan vittna om.

Maduro omvaldes till president i Venezuela söndagen den 20 maj. Han fick 5,8 miljoner av de 8,6 miljoner avlagda rösterna (67 procent). Hans närmaste utmanare, Henri Falcon, fick 1,8 miljoner röster. Processen övervakades av cirka 200 internationella valobservatörer från ett 30-tal länder, som Spaniens förre premiärminister och Ecuadors förre president, och som har rapporterat att valet gick korrekt demokratiskt till.

Andra valobservatörer har sagt detsamma, och EU:s kritik av presidentvalet saknar stöd.

Sveriges Fredsråd, SWEDHR (Swedish doctors for Human Rights), Folket i Bild Kulturfront, Svensk-Kubanska Föreningen, Kubaner för Kuba, Venezuelanätverket, Hands off Venezuela, Internationella Kommittén för fred, rättvisa och folkens värdighet (avdelning Sverige), Kommittén för Internationell Solidaritet, Comité 5 de Octubre, Estocolmo, Argentineare för Seger, BRASSAR - Brasilianare i Sverige, för demokrati, Melin Newen Mapuföreningen,

Jaime Pardo Lealföreningen, Tidskriften Liberación, NicaraguaSolidaritetskommittén "Carlos Fonseca Amador", LatinamerikaSolidaritetsnätverket, RESOCAL, Bolivianska Kulturföreningen Tiwanacu, Svensk-Ecuadorianska Vänskapsföreningen, Föreningen för Kulturell Integration AIC, Solidaritetsföreningen med El Salvador - Stockholm, Latinamerikanska solidaritetsföreningen Radio Bahia, Peruanskt kulturellt centrum, Riksförbundet Victor Jara, Latinamerikanska föreningen för Mänskliga Rättigheter, Göteborg

Proletären

Då var han USA:s bödel i Centralamerika – nu vittrar Abrams blod i Venezuela

Dick Emanuelsson

Proletären 15/2 2019

I december 1981 mördades uppemot 1800 civila av El Salvadors USA-stödda regeringsarmé, under assistans av USA:s utrikesdepartements ansvarige för Centralamerika, Elliott Abrams. Nu är samme Abrams Trumps sändebud för Venezuela.

”Min man, Domingo Claros, var inte död efter att han skjutits och hade fallit till marken. En soldat gick därför fram och skar halsen av honom. Och vi kvinnor gick samma öde till mötes.”

Så vittnade Rufina Amaya, i El Salvador känd som en av landets modigaste kvinnor och den enda kvinnan som överlevde massakern i byn El Mozote, i provinsen Morazan den 10-12 december 1981.

Runt 1200, kanske så många som 1800, salvadoraner mördades brutalt av den salvadoranska arméns elittrupper från Bataljonen Atlacatl. Många låstes in i ett kloster, där de sedan dödades en efter en.

De blev offer för USA:s militära assistans, under ledning av Elliott Abrams. Samme Abrams har nu fått Donald Trumps uppdrag att ”restaurera den venezuelanska demokratin”.

I boken ”Luciérnagas en El Mozote” (1996), Eldflugor i Mozote, berättar Rufina Amaya om den fasansfulla dagen då hon stod i kö framför bödlarna tillsammans med 22 andra kvinnor.

”Jag stod sist i kön och ammade mitt barn som de slet ifrån mig. [...] När vi kom fram till Israel Marquez’ hus kunde vi se berget av döda... Jag föll på knä, mindes mina fyra barn [som mördats] och i samma ögonblick kastade jag mig bakom ett buskage och täckte över mig med en gren från ett äppleträd.”

Rufina Amaya höll sig gömd i en grotta under åtta dagar och påträffades därefter av FMLN-gerillan som tog henne till säkerhet i ett flyktingläger. Hon avled år 2007. Men hennes vittnesmål gav kraft för demokratiska krafter med kravet att riva upp amnestilagen från 1994. Det var en förutsättning för att kunna ställa delar av arméledningen till svars i den pågående rättegången, vilken förverkligades 2016.

”Den 10 december 1981, i byn El Mozote i provinsen Morazan, grep enheter ur Bataljonen Atlacatl män, kvinnor och barn som befann sig på platsen. De gjorde inget motstånd. Dagen efter, den 11 december, efter att ha tillbringat hela natten instängda i sina hem avrättades de i grupp på ett medvetet och systematiskt sätt. Först männen som torterades och avrättades. Sedan kvinnorna som avrättades och slutligen barnen som avrättades där de hade låsts inne.”

Så lyder sammanfattningen från FN:s sanningskommission om brotten mot de mänskliga rättigheterna i en av de värsta massakrer som ägt rum i modern tid i Latinamerika och Karibien. Efter snart tjugo år i Latinamerika är jag rätt härdad men att intervjua, söka och gräva källor om denna händelse gjorde ont.

Elliott Abrams var under 1980-talet en högt uppsatt sekreterare på USA:s utrikesdepartement med ansvar för Centralamerika. President Ronald Reagans och USA:s ”krig mot kommunismen” hade provocerat fram väpnad kamp som sista alternativ för motstånd för folken i flera centralamerikanska länder.

Sandinisterna hade segrat i Nicaragua 1979 men attackerades av Abrams Contrasförband, legoknektar som USA finansierade via drogförsäljning samt hemlig vapenförsäljning till Iran. Cirka 50.000 nicaraguaner mördades av Contrasförbanden.

I Guatemala slaktades närmare en kvarts miljon personer, i första hand indianbefolkning, av den USA-stödda militären. Under kriget i El Salvador mördades uppskattningsvis 100.000 människor i Abrams militära strategi.

Massakern i Mozote 1981 hade föregåtts av en nästan lika grym massaker, den vid gränsfloden till Honduras, Rio Sumpul. Ingen vet med exakthet hur många som dödades bland de flyktingar som sökte sig mot den honduranska gränsen under maj 1980.

Floden färgades röd av blodet från de mördade, i huvudsak barn, kvinnor och gamlingar. Unga män sågs som potentiella FMLN-gerillamedlemmar och hade skjutits omedelbart. Det salvadoranska nationalgardet och en paramilitär gren av armén, Orden, massakrerade de flyende människorna längs den 70 kilometer långa floden. Vid gränsen stod den honduranska 12:e armébataljonen uppställd för att förhindra salvadoranerna att fly in på honduranskt territorium.

Kvinnor torterades, våldtogs och fick sina gravida magar uppsprättade av sina uniformerade bödlar. Enligt vittnesmål kastades barn upp i luften och spetsades med bajonetter eller machetes. Målet var att fysiskt utplåna och hindra kommande generationer till att ansluta sig till vänstergerillan FMLN. Så opererade Elliot Abrams USA-instruerade salvadoranska militärer.

El Salvadors specialstyrkor hade utbildats i Honduras. Den starke mannen i Honduras var Negroponte, USA:s ambassadör i Tegucigalpa. Den salvadoranska armén skulle ha rasat ihop som ett korthus om det inte vore för USA:s militära stöd och assistens. I november 1989 intog FMLN halva huvudstaden San Salvador.

Massakrerna i El Salvador förnekades länge konsekvent av Reaganadministrationen. Men efter hand avslöjades allt fler uppgifter, bland annat i New York Times. Elliott Abrams ställdes inför kongressförhör men bemötte kongressledamöters och journalisters anklagelser med ”idioter”, ”fromma clownner” och ”uruselt dumt”. Men FN:s Sanningskommission smulade 1992 sönder Abrams försök att tvätta rent sina blodbesudlade händer.

Då var Abrams ansvarig för massakrer i Centralamerika. Nu har han alltså fått i uppdrag att ”restaurera demokratin” i Venezuela.

Här ställer hon Trumps Venezuelabödel mot väggen

August Eliasson

Proletären 15/2 2019

I slutet av januari utsåg Trumpadministrationen Elliott Abrams, ökad som Ronald Reagans bödel i Centralamerika, till specialsändebud för Venezuela. Abrams var under 1980-talet den högst ansvarige för USA:s utbildande av och stöd till antikommunistiska dödsskvadroner i Centralamerika. Trots – eller kanske tack vare – detta har Elliott Abrams nu gjorts till ansvarig för USA:s Venezuelapolitik.

Häromdagen mötte krigshöken dock motstånd i kongressen. I ett kongressförhör i onsdags utmanades han av den nyinvalde kongressledamoten och socialisten Ilhan Omar som ställde honom mot väggen för sin inblandning i massakrer och den så kallade Iran-Contras-affären

under 1980-talet. Trots att Abrams inblandning är väl utredd vägrar han att svara på Ilhan Omars frågor.

I videon från kongressförhöret ber Ilhan Omar, som är invald för Demokraterna i Minnesota och själv kallar sig socialist, om ordet och vänder sig direkt till Elliott Abrams:

”1991 erkände du dig skyldig till att ha undanhållit information för kongressen vid två tillfällen, angående din inblandning i Iran-Contras-affären, för vilket du sedan benådades för av George Bush d.ä.”, påminner Ilhan Omar Abrams och kongressen om.

Elliott Abrams försöker avbryta, men Ilhan Omar fortsätter:

”Den 8 februari 1982 vittnade du inför senatutrikesutskottet om amerikansk politik i El Salvador. I det förhöret avvisade du en rapport om massakern i Mozote, där fler än 800 civila, inklusive barn yngre än 2 år, brutalt mördades av USA-utbildade trupper, som ’kommunistisk propaganda’.

Under den här massakern skröt några av dessa om att de våldtagit 12-åriga tjejer innan de dödade dem. Du sa senare att USA:s politik i El Salvador var en ’fantastisk prestation’.

Ja eller nej, tycker du fortfarande det?”

Elliott Abrams försöker avfärda frågan men Ilhan Omar ger sig inte:

”Skulle du stödja beväpnade grupper i Venezuela som ägnar sig åt krigsbrott, brott mot mänskligheten eller folkmord, som du gjorde i Guatemala, El Salvador och Nicaragua?”

Avslöjande nog vägrar Elliott Abrams att svara på frågan.

Ilhan Omar fortsätter att pressa Elliott Abrams om vilket syfte USA:s inblandning i Venezuela har. Abrams harklar sig och svarar att USA:s enda intresse är att införa demokrati i Venezuela.

Videon finns i sin helhet här:

<https://www.youtube.com/watch?v=InGCmxCjaWE&feature=youtu.be>

Revolution

Ingen kupp! Inget krig! Hands off Venezuela!

IMT

Revolution 15/2 2019

Internationella Marxistiska Tendensen motsätter sig USA-imperialismens pågående försök att genomföra en statskupp i Venezuela.

Det vi bevittnar är ett uppenbart försök att göra sig av med Maduros regering i Venezuela, från en koalition av länder under Trumps ledning. Detta är ännu ett steg i en 20 år lång kampanj mot den bolivarianska revolutionen som har involverat militärkupper, paramilitär infiltration, sanktioner, diplomatisk press, våldsamma kravaller och mordförsök.

På order från Vita Huset och efter möten i Washington utropade sig Juan Guaidó till president på en gatumanifestation i Caracas den 23 januari.

Detta tillkännagivande har ingen legitimitet överhuvudtaget, men Guaidó erkändes omedelbart som president av Trump, Bolsonaro, Duque, Macri och Almagro. Andra följde, inklusive 19 EU-länder. De uppmanade därefter den venezuelanska armén att tillkänna sin lojalitet till den nya ”presidenten”. Detta följdes av sanktioner från USA mot det

venezuelanska oljeföretaget PDVSA, som innebar att de beslagtogs företagets tillgångar i USA, till ett värde av 70 miljarder dollar. Ytterligare 1,2 miljarder dollar i guld som tillhör Venezuela undanhålls av Bank of England på USA:s order. Målet är att strypa den venezuelanska ekonomin för att tvinga landet till underkastelse.

Dessa uppenbara imperialistiska aggressionshandlingar genomförs under täckmanteln ”demokrati” och ”humanitärt bistånd”. Låt oss tala klarspråk: imperialismen ljög om sina orsaker att invadera Irak (”massförstörelsevapen”), den ljög om bombningen av Libyen och har alltid försökt rättfärdiga sina imperialistiska angrepp. USA:s regering, som bygger en mur för att hålla invandrare ute, låser in dem som lyckas ta sig in i burar och separerar barn från sina föräldrar är naturligtvis inte det minsta oroade över venezuelanska invandrares problem. Trump har utsett Elliot Abrams som ansvarig för alla insatser för att ”återinföra demokratin i Venezuela”. Detta säger allt man behöver veta. Abrams organiserade USA:s finansiering av kontrarevolutionära Contras i Nicaragua och backade upp dödsskvadronerna i El Salvador och Guatemala på 1980-talet.

Kuppen har tre huvudsakliga mål. Det första är att krossa den bolivarianska revolutionen, ett mål som Washington har strävat efter på olika sätt under 20 år. För det andra skulle detta göra att USA-imperialismen fick kontroll över Venezuelas olje- och mineralrikedomar. Slutligen skulle detta fungera som en läxa för arbetare och bönder över hela kontinenten och i synnerhet som ett tydligt hot mot kubanska revolutionen. Om detta kuppöversök lyckas kommer det att få katastrofala konsekvenser för arbetare både i Venezuela och andra länder. Guaidó har redan lagt fram sitt program: privatisering av de nationaliserade företagen (el, stål, telekommunikationer, cement, och så vidare) och de exproprierade jordägarna, att ”öppna” oljeindustrin för utländska multinationella företag till väldigt fördelaktiga villkor; massuppsägningar av arbetare inom offentlig sektor, avskaffande av alla välfärdsprogram, privatisering av sjukvården och utbildningen, samt en ”balanserad budget”... Detta är ett öppet reaktionärt program på det sociala och ekonomiska området. För att genomföra dessa åtgärder skulle en sådan regering behöva krossa arbetarnas och böndernas motstånd genom att undertrycka demokratiska rättigheter, attackera fackföreningar och folkrörelser och arrestera deras ledare. Eftersom vi vet vilken karaktär den reaktionära oppositionspöbeln har och hur de agerat tidigare, skulle vi också kunna vänta oss att våldsamma gäng attackerade Chavezanhängare.

Alla socialister, antiimperialister och konsekventa demokrater har en plikt att motsätta sig denna kupp med all kraft. Det finns inget utrymme för vacklande. Det är omöjligt att ställa sig neutral till uppenbar imperialistisk aggression.

Situationen har förvärrats av Maduro och PSUV-byråkratin och deras ständiga försök att kompromissa med imperialismen och den härskande klassen i Venezuela. Om den politiken fortsätter kommer det att få katastrofala konsekvenser.

Kuppöversöket måste bekämpas genom att mobilisera de revolutionära arbetarna och bönderna och slå tillbaka mot imperialismen och dess lokala agenter: oligarkin (bankirer, kapitalister och jordägare). Miliserna bör stärkas, beväpnas och utvecklas i varje arbetarområde, fabrik och bondesamhälle.

Guaidó har öppet uppmanat till en militärkupp, hyllat USA:s konfiskering av venezuelansk egendom och manar nu till ett amerikanskt militärt angrepp. Han förråder det venezuelanska folket. Han borde arresteras och ställas inför rätta, och nationalförsamlingen, som konspirerar bakom kulisserna för att driva igenom en statskupp, bör stängas ned.

Multinationella företag från de länder som är involverade i kuppen bör exproprieras. Egen- domar som tillhör de oligarker som är involverade i kuppen bör konfiskeras. Godsens bör överlämnas till bönderna. Dessa egendommar bör sättas under arbetarnas och böndernas kontroll, som grund för en demokratisk produktionsplan för att hantera den nuvarande krisen och möta de venezuelanska massornas akuta behov.

Internationella Marxistiska Tendensen förbinder sig till att fortsätta och fördubbla våra ansträngningar med Hands off Venezuela-kampanjen och ta ut den till arbetar- och ungdomsrörelsen världen över med all vår kraft. Vi uppmanar alla vänsterorganisationer, fackföreningar och ungdomsorganisationer att ansluta sig till denna kampanj.

Hands off Venezuela!
Ingen kupp, inget imperialistiskt krig!
Expropriera imperialisterna och oligarkin!
Arbetare i alla länder, förena er!

Översättning; Hannes Oscarsson